

Veckans citat

141018

Sociala sammankomster

Jag fick nyligen ett brev från en broder som jag respekterar mycket, där han frågar hur möten borde genomföras. Han frågar om det bör vara många böner i följd, sen ett kort uppehåll och därefter ganska många böner igen.

Utifrån det ljus jag har fått i frågan har jag gjort bedömningen att Gud inte begär att vi, när vi samlas för att tillbe honom, gör dessa tillfällen långtråkiga och tröttsamma genom att förbli nedböjda en längre stund medan vi lyssnar till flera långa böner. De som är vid svag hälsa kan inte uthärda denna påfrestning utan avsevärd trötthet och utmattning. Kroppen blir uttröttad genom att förbli nedböjd så länge, och vad som är ännu värre, sinnet blir så uttröttat av det oupphörliga bedjandet att man inte upplever någon andlig vederkvickelse, och mötet blir för dem värre än en förlust. De har blivit uttröttade mentalt och fysiskt och de har inte fått någon andlig styrka.

Möten för överläggningar och bön borde inte göras långtråkiga. Om möjligt borde alla komma punktligt till den utsatta tiden, och om några är senfärdiga och kommer en halvtimme eller bara femton minuter efter utsatt tid bör man inte vänta på dem. Om bara två är närvarande kan de göra anspråk på löftet. Mötet bör om möjligt starta vid den utsatta tiden, oavsett om få eller många är närvarande. Formalitet och kylig stelhet borde läggas åt sidan, och alla borde vara kvicka med sina uppgifter. Vanligen bör man inte hålla bön längre än tio minuter. Efter att man har bytt ställning och sång eller förmanande ord har brutit enformigheten, då, om någon känner börens börda, låt dem be. – Testimony Treasures, vol 1, s.273